

Патријарх Порфирије: Увек и свагда да говоримо умом и срцем: Дођи Господе!

Његова Светост Патријарх српски и администратор Митрополије загребачко-љубљанске г. Порфирије служио је 17. јула 2022. године свету архијерејску Литургију у капели Светог Саве у Српској православној општој гимназији Кантакузина Катарина Бранковић у Загребу.

Саслуживали су преосвећена господа епископи хвостански и изабрани западноевропски Јустин и марчански Сава, загребачко свештенство и свештеник Андреј Иваненко из Украјинске Православне Цркве Московске Патријаршије, који са благословом Његове Светости борави у Загребу и духовно се стара о избеглицама из Украјине. Патријарх Порфирије је том приликом беседио:

-Браћо и сестре, када размишљамо о нашој вери ми понекад имамо утисак да веру добијамо и да почињемо да верујемо тек онда када имамо неко знање о Богу. У том смислу веру доживљавамо као нешто што је споља произведено неким убедљивим, рационалним, логичним аргументима. Међутим, из данашње приче коју смо чули из Јеванђеља по Матеју, ми добијамо информацију од самог Господа да је вера много дубља од нашег става који је

плод и резултат наших логичних рационалних размишљања и аргумената. Наиме, вера је суштински и дубински животни став. Вера је нераскидиво у том смислу повезана са слободом, слободом сваког од нас појединачно и надаље. Вера је исто тако прожета и нераскидиво повезана са љубављу. Верујемо, дакле, зато што хоћемо, зато што дубински осећамо потребу за Богом, зато што осећамо читавим својим бићем потребу за вечним постојањем, потребу за спасењем. Ми верујемо зато што на крају волимо Бога и кроз љубав у односу на Њега трудимо се да волимо и све оне са којима долазимо у контакт, тј. трудимо се да волимо људе. Да је то тако данашња прича показује врло једноставним аргументом.

Наиме, видели смо да је Господ дошао у Гадаринску земљу, да је учинио чудо и исцелио двојицу болесних, обузетих демонским силама. Дакле, исцелио је не само телесно него и духовно двојицу оболелих. Када су то видели комшије, сродници ове двојице исцељених, претходно болесних, они су се побунили против Христа. Наиме, рекли су му да иде из њихових крајева. Зашто? Зато што када је Господ исцелио двојицу обузетих од демонских сила, Он их је одагнао у крдо свиња, а крдо свиња обузето демонским силама се сурвало се у воду језера. Становници Гадаринске земље из једноставног разлога нису хтели или нису могли да прихвате Христа, јер су они гајили свиње у својим крајевима, а по закону Старог Завета у изабраном народу није било дозвољено да се конзумирају свиње, да се конзумира свињско месо. Христос је својим присуством покварио њихов посао, њихов начин живота, њихов начин поимања заповести Божје. У том смислу Христос им је засметао. Дакле, они су се определили за другачији систем вредности од оног који је репрезентовао Господ. Они су се определили за правила и за принципе који нису у складу са оним што од њих тражи Господ, са оним што од њих тражи Јеванђеље, са оним што од њих траже свете књиге и предање њиховог народа.

Ова једноставна прича једноставно и нама казује да што више будемо хтели да живимо у складу са речју Божјом, са Јеванђељем Његовим, да што више будемо мерили и своју реч и своју мисао и своје поступке речју Јеванђеља, толико ћемо у најмању руку бити више разумљиви за оне са којима долазимо у контакт, за оне са којима често и живимо, па понекад и под истим кровом. У најмању руку, тешко ћемо бити разумљиви, а неретко ићи ћемо и на нерве, онима са којима живимо и неретко они ће нас одбацивати. Ништа није то чудно, јер сам Господ каже да су најпре Њега одбацили. Ако су Њега одбацили, а ево ови из Гадаринске земље су га одбацили, шта ми да очекујемо?! Без обзира на све то, једини могући начин јесте да продубљујемо

своју веру – а продубљујући веру продубљујемо и реализујемо и своју слободу и љубав – да што је могуће више читавим својим бићем и поред свих својих слабости, потпуно свесни да смо грешни и немоћни и гори понекад од других, живимо по Јеванђељу Христовом и да будемо свесни да ћемо наилазити и на неразумевања, а неретко и на одбацивања. То је напросто крст.

Погрешно је да по сваку цену хоћемо да се допаднемо духу овог света, а то значи да будемо по свим могућим питањима симпатични људима. На крају крајева и сами ћемо се уверити у то. Докле год идемо у складу са њиховим погледима на свет, са оним како они виде Христа, како они виде Јеванђеље и Цркву, ми смо им симпатични и прихватљиви, фини и добри. Оног тренутка кад смо позвани и кад се нађемо у ситуацији да посведочимо реч Јеванђеља тог тренутка наилазимо на реченицу коју је Господ чуо од оних који су живели у Гадаринској земљи: Ниси потребан, јер се не саображаваш погледу на свет који нема много тога заједничког са Јеванђељем! У томе јесте крст и то је хришћанско мучеништво, не оно мучеништво проливања крви Христа ради, него мучеништво унутарње, мучеништво савести. Са једне стране, то је призив да се држимо Јеванђеља, да га сведочимо, да га живимо, а са друге стране спремност да управо то наше опредељење за Христа буде нешто што нам ствара компликације у нашој свакодневници. Међутим, тамо где је распеће, тамо где је крст који је увек и сила васкрсења, сила победе, ту је присутна сила љубави Христове, а тамо где је Христос и где постоји љубав у односу на Њега и на Његову љубав ту увек долази најдубља унутарња спознаја да смо на добром путу, а онда самим тим и утеха и снага да можемо ићи даље и да можемо ићи управо путем крста и васкрсења Христовог.

Нека би Господ дао да никада не само кажемо него и помислимо кад год се Христос Спаситељ наш приближи – да ни не помислимо а камоли изговоримо! – него напротив увек и свагда да говоримо умом и срцем: Дођи Господе! Нека сте благословени, а Господу нашем нека је слава у векове векова. Амин!

spc.rs